

НЕЩОДАВНО в Ровенському музеї комсомольської слави відкрилася виставка робіт двох талановитих митців: заслуженого майстра народної творчості УРСР, ровенської вишивальниці Марії Шевчук та лауреата обласної комсомольської премії ім. Миколи Максимія, поета і художника, викладача Дубнівського культурно-освітнього училища Миколи Тимчака. І хоч працюють митці в різних жанрах, однак їхні твори перегукуються між собою, вдало доповнюють одні одних, бо беруть виток із спільного чистого джерела — душі народу.

Рушники Марії Шевчук. На кожному з них — барви вишиття. В засмуті — сірим, білим — у радості, червоним — в любові, в печалі — чорним. Ніби доля народу, що не раз вишивав свою стезьку червоним пекучим кольором, аби нині кожен день загорявся на тлі вранішнього неба світлими нитками сонця.

Дивлюся на рушники — і оживають на них чорнобривці і мальви, півники і айстри. Із рушників дивляться в мою душу теплі, добрі материнські очі...

КОРІНЦІ СВЯТОЇ ЛЮБОВІ

А на фоні вишиття — роботи непрофесійного художника Миколи Тимчака, який так професійно вміє передати чистоту людської душі, глибини світу і болі віку, що побачене просто не може залишати тебе байдужим.

Ось стали на розмову зі мною журливі і радісні, словнені людської гідності і життєвої мудрості очі жінки... Портрет називається «Мамина осінь».

Кажуть, очі — то дзеркало душі. Микола Тимчак вміє розгледіти людську душу. Його графічні й живописні роботи —

це погляд в глибини людської гармонії. Бо автор не просто художник, він — поет, у кожній роботі — насамперед поет.

Гарний співак і компо-

зитор, письменник, різьбяр, графік, живописець — це все він, Микола Тимчак. Людина непересічного таланту, яка вміє виважити і слово, і рух різця, і мазок пензля. Людина, яка відчуває пекучу вину перед лісом за зрізане дерево, допоки це дерево не оживе під різцем, не озветься до всіх нас непоборним духом «Тараса Бульби», «Прометеевої скелі», «Вершника Революції», поки не забринить журавлиною піснею «Марусі Чурай». Людина, яка вперто не кладе пензель, допоки на полот-

ні не оживе, не захлюпоче джерело, з якого пив воду Великий Кобзар («Шевченко в селі Підлужжі»), допоки не засвітиться гідністю і непокорю погляд дівчини-полонянки («Настася»).

«Я ніколи ні різцем, ні пензлем, ні словом не підрижу бодай одного корінчика в осьому нашому вишитті», — сказав Микола Тимчак на мітингу з нагоди відкриття виставки.

Нехай же на довгі роки міцним залишається коріння творчості двох чудових митців. Бо то коріння святої любові до рідної землі, до рідного народу. Хай їхня доля вишивається тільки добрими і щедрими кольорами.

Олена ДЕХТЕРУК,
робітниця Ровенського заводу високовольтної апаратури, член літоб'єднання «Червоні сурми».